

Offertanken og misjonen.

Av misjonær Daniel Hallberg.

I Joh. 12, 24 uttaler Jesus et meget ransakende ord, som har grepet mitt hjerte dypt. Han sier: «Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det bare det ene korn; men hvis det dør, bærer det megen frukt.»

Når man, særskildt når det gjelder misjonsarbeidet, ser på tiden vi lever i, kjenner man, at vi som misjonærer og som kristne behøver å komme til en dype- re erfaring av hvad Jesus her talar om.

Stanser man en stund for å begrunne Guds verks vekst i verden, finner man, at den vei som førte til de store seire og fremgange, har vært utgivelseveien — offertveien. Derfor er også offertanken uadskillig sammenlenket med misjonstanken.

Da Jesus kom hit ned til jorden for å bane frelsesveien for den fallne menneskeslekt, så innebar det en lang serie av selvfornektende handlinger og offer, og de som siden har vært med å bringe frelsens budskap inntil jordens ender og opfylle Kristi misjonsbefaling, har fått erfaring, at læringen ikke er mere enn sin mester. Den sannhet er blitt bekreftet i alle tider og er den samme i våre dager. Om apostlene fortelles det at så godt som alle sammen fikk lide martyrdøden og mange har, i likhet med dem,

etter et opofrende liv i Herrens tjeneste, fått slutte som martyrer. Det er blitt sagt at martyrenes blod har vært kirkens beste utsed, og det er et faktum at Gudsrikets seier her i verden er vunnet og vinnes på offerveien.

Vår tid er i høi grad preget av nydelsessyke og bekvemmelighet. Oprofrelse og forsakelse er ikke på moten. Man må ikke fortie at det for Guds folk gjelder å være på vakt just her, for det er så lett å drive med strømmen. Modernisering, mekanisering og forenkling synes å være løsenordet på de fleste områder, men kom i hu at når det gjelder Guds verk, er veien fremdeles den samme som før: selvfornektelse og offer.

Offer er noe som forekommer innom alle religioner, om de enn viser sig ellers ulike. Jeg har lest og hørt berettet fra forskjellige misjonsfelt om tildragelser som klart vidner om at hedningene er overbevist om offerets nødvendighet med det overnaturlige. For Indias millioner er offertanken velkjent og jeg har selv vært vidne til, både blodige og ublodige offer der ute. Men hedningene ofrer av frukt og spæker og plager sitt legeme for å gjøre gudene tillags. Bevisstheten om at gudene en-

sker å ta hevn og skal sende ulykker, hvis han ikke på noen måte avvender deres vrede, er det som inspirerer ham til å ofre. For oss som er frelst, er det naturligvis ikke spørsmål om slike ofre. Vårt forsoningsoffer er frembåret en gang for alle, og vi har fred med Gud. Heller ikke taler Guds ord om de troendes offer som noe der er fremdrevet av frykt for Guds dom eller slikt. Drivkraften til dette er vår kjærlighet til ham som har igjenløst oss. Blir man virkelig frelst, vil man gjøre noe for Jesus, selv om det koster offer.

I Rom. 12, 1 formaner vi til å fremføre våre legemer til et levende, hellig og Gud velbehagelig offer. Innholdet av disse vers er kanskje dypere og mere omfattende enn man ved en flyktig tanke tror. Jesus taler også i Mat. 10, 39 om å miste sitt liv og derigjennem vinne det, en annen fremstilling av samme tanke. Det er klart og tydelig at Gud ventet noe av oss som frelste, og hvad er det? Jo, at vi alle må få det sinn som Jesus hadde. Han som ga sig selv, for at faderens vilje skulde skje. Fil. 2, 5—11. Det var nettop dette sinnelag hos Jesus, som muliggjorde at frelsesveien blev banet og Gud vil at det og-

så skal råde i våre liv. Det gamle menneske vil ikke være med på dette, for det tiltaler det aldeles ikke å bli nedmullet i jorden, likesom hvetekornet og dø, og allikevel har Gud lagt veien slik, veien til velsignelse og fruktbarhet. Når det gjelder misjonsarbeid på hjemme- og hedningefeltene, er det sørgelig å se hvor det på sine steder synes å «sitte fast». Visstnok gjør Gud underbare ting iblandt sitt folk også i våre dager og vi priser ham av hele vårt hjerte for hans mektige gjerninger, som vi får være vidne til, og for den vekkelse som er rådende flere steder. Men allikevel har man en følelse av at Gud vil gjøre mere, men er hindret av forholdene i blandt oss. Gud hjelpe oss brødre og søstre at vi ikke stenger for Gud, men blir redskaper som han kan bruke. Jeg tror vår brukbarhet for Gud beror på hvor langt vi er villige til å gjøre hvetekornets erfaring. Alt offer er forenet med forsakelse og meget som i våre dager går under navnet offer, er intet offer. Det koster på når offeret skal fremføres og nettop dette er en fristelse. Så blir meget ugjort som ellers vilde bli gjort og over hvilket Guds velsignelse skulde hvilt. Selv taper vi velsig-

nelsen og vi kjenner at vi ikke er helt i Guds vilje.

Tidens tegn tyder på at vår arbeidsdag er kort, og nu gjelder det hvordan vi bruker anledningen Gud gir oss. Kanskje vår samvittighet anklager oss for sløvhed og slurv, når det gjelder forvaltningen av de pund vi har fått av Herren. La oss be om nåde og hjelp til å bli tro i den tid som er igjen, så ikke egoisme og bekvemmelighets hensyn får ødelagt det som kan bli en herlig lystgård til Herrens behag, om læringen går den vei som mesteren gikk.

Arbeidet på de ytre misjonsfelt krever offer og likedan hjemmefeltet, hvis det skal bli seier. Det gjelder å ofre sin egen makeligret, egeninteresse og økonomiske fordeler. Gud kanskje vil at du skal fremføre på alteret av dine materielle goder. Kanskje det også gjelder andre ting. Det vet du best selv. Skal vi i dette ha samme sinn som Jesus? Det er spørsmålet. Det var når offeret blev frembåret, Guds ild falt og det er når våre liv kommer på alteret, som Gud svarer med ild. Det er når hvetekornet faller i jorden og dør, som det bærer frukt. Må Gud få lede oss frem til opplevelsen av dette, ti det inngår i å leve å kjenne Kristus. Fil. 3, 10.

(Ev. H.)

INDIANERNES APOSTEL

som het Thomas Hooker. Derefter reiste John Elliot til Amerika, hvor han blev prest for menigheten i Roxbury i nærheten av Boston, og her var han i 60 år og utførte et velsignet arbeid.

Ennu hadde han kun vært der noen få år; men hver gang han møtte noen rødhuder eller hans tanker gikk til dem, stakk det så underlig i hans hjerte, og en stemme hvisket derinne: «Du sier at du ikke kan klare dig uten Jesus — hverken i liv eller død. Men disse kjenner ham slett ikke. Du skal gå til dem med Kristi evangelium.» — Også idag hørte han denne inntrengende stemme. Men det var lettere sagt enn gjort å være lydlig mot røsten. Språket, det vanskelige indianerspråk, var den verste hindring. Men da han var kommet hjem, kjente han i bønn til sin himmelske far og sa: «Herre, vil du at jeg skal gå til indianerne med ditt evangelium, gå du selv med og ban veien.»

Hans beslutning var nu fattet: Han vilde lære sig indianernes språk. Hurtig og med friskt mot tok han den svære oppgave op, og hver ledig stund samt en stor del av nattens timer blev anvendt der til. Han seiret også til sist over besværighetene, ja han blev så

dyktig at en kristen indianer noen år senere sa, at «språket måtte være blitt ham åpenbart av Gud.» Elliot forfattet en ordbok, oversatte de 10 bud, Jesu bønn «Fader vår» samt andre bønner og noen beretninger fra evangeliene til indianernes språk.

Omsider oprant da den lengselsfulle imotesette dag, da han ledsaget av 3 kristne venner kunde avlegge sitt første besøk hos en indianerstamme ved Charlesflodens bred. Hovdingen trodde at det gjaldt en almindelig sak, tok derfor vennlig imot ham, og det samme gjorde alle indianerne.

Elliot, der var en høi og statelig mann, var nesten ved å overveldes av sine følelser, da han endelig første gang efter de mange års venten stod foran en mektig forsamling av indianere. Først efter innerlig bønn til Gud blev han herre over sin indre bevegelse.

Kjærlig og inntrengende talte han nu om den eneste sanne Gud som har skapt himlen og jorden, sol og måne, stjerner, mennesker og dyr samt alt hvad der vokser og har liv. Han talte om syndefallet og om hvorledes mennesket siden har vært under Guds dom. Men så talte han også om vår Herre Jesus Kristus, som blev

korsfestet for verdens synd, for at hver den som tror på ham skal bli frelst og nyte freden og herligheten hos Gud, som langt overgår hvad mennesker kan tenke sig. Men han sa også rent ut til dem, at den som i vantro, synd og egenrettferdighet forkaster Frelseren, rammes av Guds strenge dom.

Under hele prekenen lyttet den store skare så ivrig som om de ikke vilde miste et ord. Og Gud virket på hjertene. I 3 timer måtte Elliot derefter samtale med dem og besvare mengder av spørsmål.

Innen der var forlopet 14 dage, var der atter et møte ved flodbredden, og det var ennå flere indianere tilstede, idet ryktet om det vidunderlige budskap John Elliot bragte, var spredt vidt omkring. Også denne gang falt ordet i god jord.

Elliot var 42 år gammel da han for første gang talte til indianerne, og han fortsatte med dette elskede misjonsarbeid i 45 år, men passet dog på samme tid sitt presteembede i Roxbury. Gud besvarte sin tjeners innerlige bønner, og mange indianere blev kristne. Flere menigheter blev dannet, og de kristne indianere oppgav det omstreifende liv og fikk fast bopel.

Den første av disse kolonier het «Vår glede». I disse menigheter holdtes søndagen hellig, og biblen blev lest. Innenfor koloniene var der strenge pengebøter for lovn, tyveri og trolddom. Så ofte Elliot formådde det, holdt han gudstjeneste i koloniene.

Han fikk dog også fiender blandt indianerne, og mer enn en gang var han i livsfare; men Gud beskyttet ham. Særlig medisinnmennene var vrede og hatefulle. Også en del høvdinge motarbeidet ham. Hans værste fiende blandt dem var en vill, mektig og fryktelig høvding, som Elliot nettop vilde avlegge et besøk. Uforferdet reiste han til denne stamme for å forkynne evangeliet. Hovdingen var rasende av vrede over denne uforskammethet, at han kom uinnbudt og forkynnte kristendommen for hans folk. I sin ubendige vrede trengte han sig frem til Elliot, mens denne talte, hat og hevngjerrighet lyste ut av hans øine, og tilhørene flyktet skrekkslagne, kun hovdingens nærmeste venner der hadde samme mening som han, blev stående.

Elliot var nu alene midt i den bevegende og rasende hob. Hans siste stund syntes å være kommet, men Gud var ham nær, styrket hans mot og gav ham de rette

Forts. 4. side.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oplysning og betalinger skjer til ovenstående adr.

Kineseren Wang.

Evangelist Wang, som arbeider i Syd-Kina, har avlagt følgende vidnesbyrd:

Jeg priser Gud for hans Sønn Jesus Kristus, som er blitt mig visdom og rettferdighet, helliggjørelse og forløsning! Ære være det Guds lam, som elsker mig og gav sig selv hen for mig!

Jeg blev født i et hedensk hjem i Foochow, 16 år gammel blev jeg sendt til Marinens kollegium i Chefoo. I 1917 ektet jeg en kristen pike, som gjennem miss Ruth Paxson som redskap var blitt omvendt til Kristus, efter at hun var blitt forlovet med mig. Jeg leste i hennes bibel, og hun og noen andre bad for mig. Hun anmodet også miss Wallace om å hjelpe mig med bibelstudium. I begynnelsen forakkert jeg dog bibelen; men litt efter litt begynte jeg å synes om dens lære. Jeg erkjente, at Jesus var en god mann, og at hans innflytelse var vidunderlig. Gud være lovet, at jeg ikke stanst der!

Helligånden overbeviste mig om, at jeg var en fortapt synder, og at Kristus hadde gitt sitt blod på korset for mine synder. Derfor er jeg frelst av nåde ved tro. Før min omvendelse pleide jeg å spille, drikke, stjele, lyve etc., og dog mente jeg, at jeg var meget bedre enn andre. Men jeg var en elendig synder, der levde i denne verden uten håp, glede eller fred. Nu priser jeg Gud for Kristus i mig, herlighetens håp, og for den utsigelige glede og den Guds fred som overgår all forstand. Han dro mig op av fordervelsens grav, av det skidne dynd og satte mine føtter på en klippe. Jeg kjenner den dyrebare Herre Jesus fra bibelen, det skrevne ord som vidner om det levende ord, Jesus Kristus.

Mens jeg var ganske ung, var der en som forarte min far — pent Ny-Testamente. Min far bredt sig ikke om å lese det, og jeg ba ham derfor gi mig det. Men da jeg mente det var en nyttig bok, brukte jeg den til å klistre gamle frimerker i. Jeg gjorde den hellige bok til frimerke-album. O, hvilken synd! Nu har bibelen mitt hjertes kjærlighet og somme tider faller mine tårer på den. Nu forkynner jeg den bok, jeg engang ødela. Nu prediker jeg denne Jesus, som jeg engang hatet. Jeg var vant til å tenke på Jesus som en fremmed. Nu er han mitt ett og alt.

I november 1918 arbeidet Herrens ånd mektig i mig. Jeg innså, at skjønt jeg hadde vært medlem av menigheten mere enn 1 år og hadde holdt op med å spille og drikke, så var mitt hjerte ikke rent og min kjærlighet til ham var kald. Jeg hadde ingen visshet om frelse, leste ikke i min bibel hver dag, ofte lot jeg den endog ligge i mange dage. Da besluttet jeg ved Guds nåde å lese i bibelen hver dag. Jeg opdaget, at den største hindring for min bibellesning var, at jeg stod for sent op om morgenen, ofte først kl. 7 eller 8, og så var der naturligvis ingen tid til morgenvakten. Når dagen var endt, var jeg meget trett og hadde ingen lyst til bibelen. Men en dag leste jeg Ordspr. 19, 15: «Dovenskap nedsenker i dyp søvn, og en lat sjel skal hungre.» Likeledes Ordspr. 6, 9—11: «Hvor lenge, du late, vil du

Tidsskifte.

I tidens morgen et løfte blev gitt om frelse fra menneskets fall, om en tid, da det atter — gjenløst — finner frem til sitt himmelske kall. Men årene rullet, og slektene gled bare dyper ned i sitt dynd, og himmelens Gud skuet medynksfullt ned på en verden i nød og i synd.

Da hørt på jorden Guds veldige røst, og håpet tillive blev vakt, hans løfte fornyet, til slektenes trøst opprettet velsignelsens pakt. Så ut fra din slekt, fra ditt folk og ditt land, så led det — Guds mektige kall, din avkom skal være som havsbreddens sand og himmelens stjerner i tall.

Men tidene skiftet, den utvalgte sett i troloshet sviktet Guds pakt, da Frelseren kom med forløsning og rett, han møttes med hån og forakt. En krone av torne var hele den lønn de ofret sin konge og venn. Forkaftet blev frelsen, korsfestet Guds sønn, men, — han lovet å komme igjen.

Mens dømmen gikk over den troløse slekt, noget nytt spiret frem på vår jord, et åndelig folk, — «nasareens sekt» — blev betroet forløsnings ord. — Men tidene skifter, — den trofaste flokk blev en veldig, men frafallen hær med gudafryktighets skinn, med kinkespir nok, men, søvnen har grepet enhver.

Som til Israel fordom, så lyder det nu: Om du visste, — på denne din dag, men du er det skjult, og den kommende gru skrider frem med all løgnens bedrag. Forsoningsens under til intet blir gjort og den banede vei blir forlatt. Nasjonene jager i håpløshet bort mot fortapelsens evige natt.

Der høres en lyd gjennom stormens brus, en raslen i dalen av ben. I loftenes land, som har ligget i grus, blir det liv i den avbrutte gren, — mens folkene ruster og samles i hast til det store avgjørende slag, — vel venter der trengsler, men løftet står fast: Der skal fødes et folk på en dag.

S.

av Gibbud. Da jeg hadde lest det, fikk jeg et annet: «George Mullers liv». Min tro blev derved styrket. Ære og pris være hans navn, min Gud er en levende og sann Gud, som ikke lar være å høre og besvare sine barns bønner; hvorfor skulde jeg da frykte eller tvile? Derfor bega jeg mig ut på denne troens vei, som er den sikreste for dem, der kjemper Gud og våger å forlate sig på ham til enhver tid. Ofte blev min tro dypt prøvet; undertiden hadde vi ikke en øre i vårt hjerte flere dager; men dette betød kun større fryd for oss når Herren beviste sin trofasthet mot oss. En dag kom min far for å se til oss. Han var meget bekymret angående vårt finansielle problem. Jeg fortalte ham at vi hadde en sikker bank i Fil. 4, 19. Min bror, som dengang ikke var omvendt, sa: «Det er farlig!» Jeg sa til ham, at hvis himlen falt ned og jorden sank, så vilde det være en stor fare; men Jesus har sagt: «Himlen og jorden skal forgå; men mine ord skal ingenlunde forgå.» O, det er det sikreste å regne med hans løfter; Måtte vi ha mer tro til vår Gud!

Priset være Herren for hans utsigelige gave! «Værdig er Lammet som er slaktet til å få makt og rikdom og visdom og styrke og ære og pris og velsignelse!» (Ap. 5, 12.)

Argentina.
Embarcacion F. C. C. N. A. 22. april 1934.
Kjære venner!
Har nu lenge tenkt sende noen ord. Vi har arbeidet hele tiden med det nye lokalbygget og det er stort så det faller meget arbeid med det. Det er jo vår bønn at vi måtte få det så snart som mulig ferdig så når varmen setter inn igjen om noen måneder vi da kunde bruke det, så man ikke aldeles skulde kveles av denne forferdelige luften som er i det gamle lokal, som er rent forlitet. Herren hjelpe oss dertil. Guds velsignelse er over arbeidet og mange søker til møtene, søker Gud til frelse samt Andens dåp og fylde. Ja vi priser Gud for alt. Herrens nåde er stor. Vi har døpt 26 siden nyttår og til pinse skal vi døpe flere. Det er jo mange flere som skal døpes; men vi søker å fa alle ting klart for hver enkelt for døpen og der er jo endel saker som det tar tid med. Her fins åpne dører over alt nu og flere søker et rent liv og Andens fylde. Herren besoker sitt folk og derfor priser vi ham. Jeg er meget bedre til helbred også nu, så jeg kan både arbeide og gå langt nu. Jeg reiser også nu. Det behøves å være fylt med dette levende vann så alle disse tørstige sjeler må få av vårt beger som flyter over.

Vennlig hilsen
Berger N. Johnsen.

Kassererklifte.
Som nok flere av leserne vet, er str. Ruth Pedersen og Esther Petersen, (Herudstig) reist tilbake til Kina igjen. De står nu tilsluttet menigheten i Filadelfia, Oslo, og deres kasserer er br. O. Ekornes, Jarveien 11. Lilleaker.
Broder Th. Wessel er derfor sluttet som deres kasserer. Han fortsetter å være kasserer for Signe Pedersen og Inga Johnsen.

Neste nummer.
utkommer 1. juli. Bekjent å instillingen til fordel Erfaringsmessig at sommermåten stilles for tilgjenger således den

På farten.
Pinsedagene til å delta i Drammen. Det er jo mange kunde nok stjevnes tid å vinnene var gode motet 2. pinsesignet — eft

Onsdag møte og Mangs t være en Glad og sikkvent sant å let om turen Gud vi Misjon Til s 23. ap 20. Berger N. Johnsen. Gitt Vilhel ber i Stor i Dr sen Gitt Fra Jørg Sve E hve der

Br. Alb. M. Christiansen

har nu når dette leses antagelig kommet hjem til Oslo. Han ventes til Oslo sist i mai. Det vil sikkert være mange som vil bli glade over at han igjen er kommet hjem efter en slitsom arbeidstid i Kongos vanskelige klima og nu får en velfortjent hvile.

Hans datter Ruth kommer også hjem sammen med ham. Vi vil sammen med de mange ønske ham velkommen hjem og håper han får en styrkende og velsignet tid i blandt oss.

Bladmisjon.

Det er ofte å høre av unge kristne (ja gamle med) at de ønsker å gjøre noe for Guds sak; men det er ikke så godt å finne noe som passer. De er kanskje for tilbakeholdne til å kunne direkte samtale eller fremholde sin opfatning offentlig. Det er en måte å nå mange mennesker på som aldri går på møter eller interesserer sig for de åndelige ting i det hele tatt — og det er ved å skaffe dem godt lesestoff. Mange som aldri vil høre en preken eller delta i et kristelig møte leser gjerne et blad eller en bok. Syke og gamle er også interessert i å lese beretninger fra kristelig virksomhet og ønsker gjerne å følge med.

Misjonens-Røsten bringer bud fra misjonsmarken, fra arbeidet her hjemme og evangeliske og letteste stykker. Det er upartisk og kan legges trygt i hendene på hvem som helst og står allikevel helt på alt Guds ord.

Er det ikke noen som vil ta et visst antall blad å selge eller dele ut? For eksempel fem, ti eller flere hver gang, eller abonnere på det for noen syke eller fattige. Hvis du ønsker vi skal sende det til gamlehjem, sykehus, fengsler og andre steder så kan du sende oss et beløp — stort eller lite — og bladet skal bli sendt til det formål eller sted som du ønsker.

Husk også på hvilken påminnelse om misjonssaken det er å sprede et misjonsblad. Snart vil dine anledninger til å være med i arbeidet være forbi. Bruk dem nu. Det er Herrens store sak som det gjelder.

Midler til bladmijsonen mottas med takknemlighet og kan sendes bladet ekspedisjon og vil bli kvittert for i blad.

Adressen er bare: Misjons-Røsten, Sarpsborg.

ligge? Når vil du stå op av din søvn? Du sier: La mig ennu sove litt, slumre litt, folde mine hender for å hvile! Så kommer din arm som en landstryker og din mangel som en mann uten skjul.» Disse 2 vers talte til mitt hjerte og vakte mig op. Jeg besluttet å stå op kl. 5.30 om morgenen for å studere bibelen og be. Jeg forstår nu, at morgenstudien er den beste tid til bibelstudium. «Ingen bibel, ingen morgenmat» er nu min daglige regel. «Våk op — —» og Kristus skal lyse for dig.» (Ef. 5, 14).

Herren har nådig åpenbart sig for mig i ordet. Han visste mig veien til dåp og jeg blev døpt i januar 1920.

I 1921 kom det spørsmål til mitt hjerte, om jeg burde bli i marinen eller forlate denne for å forkynde evangeliet. Jeg kunde ikke avgjøre det selv, men bragte det frem for Herren i bestemt bønn. En dag talte Herren til mig gjennem Es. 52, 11—12. I be-

nelsen forekom det mig svært å ta dette skritt, da jeg hadde vært

i marinen i 9 år. En plutselig forandring i stilling kunde få mig til å bekymre mig for fremtiden. Men da jeg tenkte på vår kjære Herre og Frelseres kjærlighet inn til døden, kunne jeg ikke annet enn si nei til marinen og følge ham. Hans kjærlighet tvang mig i sannhet.

Min far holdt ikke av at jeg forlot min stilling. Jeg sa til ham, at jeg hadde hørt Guds kall og måtte adlyde for enhver pris. Noen av hans venner trodde jeg var blitt gal. Mine kammerater rådet mig til å bli i flåten. Men Gud være lovet, at min hustru var enig med mig i å ta dette skritt. Jeg priser Ham for at jeg tok avskjed med marinen i april 1921.

Snart derefter mottok jeg innbydelse til å arbeide i forskjellige misjoner. Jeg la det frem for Herren i bønn og han visste mig, at jeg skulde avslå tilbudene og alene støtte mig til ham, forlate mig på ham og være fri til hans rådighet.

Imidlertid mottok jeg også et lite hefte: «Et bevis på Fil. 4, 19»

Vennest holdes søndag den kets Hus, Toft i H fra forsamligen Oslo og mullgens deltar. Motene begynne kl. 11. Alle hjertelig ve

Vennest avholdes om G (Svne beehus) lig velkommen ter 11, 3 og 6. For vennene

SPREDT

Neste nummer utkommer 1. juli. Bekjent å instillingen til fordel Erfaringsmessig at sommermåten stilles for tilgjenger således den

På farten. Pinsedagene til å delta i Drammen. Det er jo mange kunde nok stjevnes tid å vinnene var gode motet 2. pinsesignet — eft

Onsdag møte og Mangs t være en Glad og sikkvent sant å let om turen Gud vi Misjon Til s 23. ap 20. Berger N. Johnsen. Gitt Vilhel ber i Stor i Dr sen Gitt Fra Jørg Sve E hve der

Et velsignelsesrikt liv.

Jeg visste ikke, at man allerede her på Jorden kunde være sikker på sin frelse, skriver grev Koft. Jeg hadde heller aldri hørt det, for jeg elide ikke Jesus og hans And, men søkte frelse gjennom sakramentene og bestrebt meg for i egen kraft ved gode gjerninger, en from livsførelse og megen bønn å tilfredsstille Gud. Men jeg var dog blitt klar over at dette alene ikke kunde forsonse mig med Gud. Jeg trøstet mig da med at jeg var dept i den treenige Guds navn, og at jeg en gang om året deltok i nadverden. Jeg satte sakramentene i stedet for Kristi forsoningsblod og tillid dem den forsoningsverdi som kun Kristi blod alene eier.

Således levte jeg til jeg blev 32 år, en dept kristen, men uten noe kjennskap til det store forsonings verk. Verdens mennesker satte stor pris på mig. Mitt hjerte tilhørte den synlige verden og ikke den korsfestede og gjenopstandne frelser. Men Gud forbarmet sig over mig.

En dag kom den kjente Guds mann lord Radstock fra England til St. Petersburg, hvor han holdt en rekke møter. Han besøkte også mig unge mann, da han hadde hørt at jeg deltok i arbeidet med utdeling av bibler. Han hadde ventet i mig å finne et omvendt menneske. På hans spørsmål: «Har De visshet for Deres synders forlatelse?» pekte jeg opad mot himlen; ti jeg mente, at den fikk man i det hinsidige.

«Der oppe;» utbrøt han. «Og De er med til å utbrede bibelen! Hva står der da i den?» Han leste flere steder for mig, bl. a. også Efes. 1, 7: «I hvem vi har forløsningen ved hans blod, syndernes forlatelse efter hans nådes rikdom.»

«Hvilket standpunkt har De tatt overfor Guds ord?» spurte han igjen. Jeg tvilte ikke om at hele Guds ord var sannhet.

«Godt,» sa han igjen «hvad er der her skrevet? At vi har forløsningen og syndernes forlatelse ved hans blod.»

Han gjennemgikk flere bibelsteder med mig, og jeg opdaget at sannheten: «Frelst ved Jesu blod» gikk som en rød tråd gjennom det hele.

Da jeg erkjente dette, gikk det mig som hin mann i Mark. 8, 24, mine øine begynte å åpnes.

Til lord Radstock bemerket jeg: «Jeg erkjenner at tilgivelsens viss het læres i bibelen; men jeg eier den ikke.» Forbausert svarte han: «De ser den, men eier den ikke?» Er de kommet til Jesus?»

Dette var noe nytt for mig. Jeg forstod det ikke. Og foran dette nye stod jeg nu. Jeg følte Herrens kallen ad mig, men følte samtidig en underlig angst. For hvad? Fordi jeg, synderen, skulde komme til vår store Frelser! Jeg stod enu i verden med alt det der hører den til, og verden elsket mig. Hvis jeg skulde følge Frelserens kall — det så jeg klart — kunde jeg ikke føle noe dobbeltliv, jeg kunde ikke i den ene hånd ha bibelen og i den annen verdens lyst.

Med sådan en spaltet sjel klarer man sig ikke lenge. Djevelen sa til mig: «Frem for alt: Ingen følelseskristendom! Du må først forberede dig. Sådan som du er, kan du ikke komme til Kristus. Du er så ophisset nu at du ikke

skal gjøre det skritt, men først bli fornuftig og overlegg det.» Siden hvilet fienden til mig: «Hvad vil dine foreldre, dine slektninger og venner si, når du kommer til å høre Jesus til?» Og til sist sa han: «Hvor er da den sannhet? Hvem kan bevise at Guds ord ikke er usannhet?»

Nei, det måtte være umulig, at at Guds ord ikke var pålittelig! Det var den eneste guddommelige rettesnor, som jeg kunde forlate mig på. Ti Guds ord setter skjell imellem lys og mørke. Og jeg merket tydelig denne adskillelse. Gud være lovet! Kristus seiret over mine anfektelser. Hellig Anden gjorde skriftens ord innlysende for mig, så jeg merket Guds kjærlighet og besluttet mig til helt å overgi mig til Jesus. Jeg følte en utsigelig glede. Mine synder blev som en byrde tatt fra mig. Jeg forstod at Jesus hadde tatt dem med sig op på korset, og han blev ofret som Guds, lam. Guds And gav mig vissheten om, at mine synder var tilgitt mig, og at jeg hadde fred med Gud ved Jesus Kristus. Jeg var født på ny!

Med iver begynte jeg å arbeide for Guds rike. Den første jeg kom i forbindelse med var en drosjekusk. Det viste sig at han allerede hadde funnet sin Frelser. Han innbød sine venner til sitt hjem og bad mig om å utlegge Guds ord for dem. Og så stod jeg da en dag midt i en stor forsamling av russiske drosjekusker og talte. Midt under talen banket min venn drosjekusken mig på ryggen. Jeg er av naturen sky og vendte mig ikke om. Først da han tredje gang rørte ved mig, vendte jeg mig.

«Jeg vil bare si Dem,» sa drosjekusken, «at når De taler om forsoningen, må De tale klart.»

I 10 år fortsatte vi vår virksomhet i St. Petersburg. Vi hadde efterhånden fått en tilhørerskare på 6—800 mennesker. Geistligheten og politiet søkte å legge hindringer i veien for våre møter. Jeg kom under politiopsyn. En dag kom man hemmelig til mig og spurte om jeg vilde skrive under på ikke å holde flere møter eller bli offentlig. I motsatt fall vilde man bli nødt til å utvise mig.

Og skjønt det ikke var lett for mig å måtte forlate mitt land, kunde jeg dog takke og prise Gud, fordi jeg hadde fått nåde til å følge hans ord.

Indianernes apostel.

Forts. fra 1. side.

ord: «Jeg frykter dig ikke, høvding,» sa han stille, med stor kraft og frimodighet. «En som er lenge mektigere enn du og dine venner, er med mig — om enn usynlig, og han har befalet mig å gå til dig og ditt folk og forkynne evangeliet. Derfor tenker jeg også å fortsette dermed.»

Liksom et sverd trengte disse ord inn i høvdingens hjerte. Han var avmektig og i haast forlot han og de andre stedet uten å gjøre Elliot minste skade. Og ikke nok dermed; ti kort efter blev høvdingen en kristen. Elliot fikk nu i ham en trofast venn, en verdifull medarbeider ved evangeliets utbredelse. «O, Herre, du gjør jo langt ut over hvad jeg ber om eller tenker!» utbrøt han.

Under sine mange og lange reiser led Elliot meget ond. Han reiste ofte til fots, og i flere døgn måtte han vandre gjennemvåt fra topp til tå; men Gud bevarte ham. Ingen skog var for uigjennomtregelig, ingen strøm for sterk, ingen regn for voldsom og ingen anedriever for dype for hans kjærlighet til de fortapte sjele; han lot sig ikke hindre på sin ferd. Oftest var den fuktige jord eller den hårde klippe i villmarken hans hvilested for natten.

Han oversatte senere hele bibelen til indianernes språk samt flere gode åndelige skrifter. Og han var utrettelig i utdannelsen av kristne lærere og predikanter. En av hans mest trofaste hjelpere var en kristen høvding, der la sin høvdingeverdighet ved korsets fot og blev hans mest hengivne tjener.

Sorger og lidelser ramte også denne utrettelige misjonær, og særlig i hans siste levår, da hans helbred brøt sammen. Han så også sjelefiendens herjen i menighetene, og mange av hans kjære indianere måtte lide forsmedelse og forfølgelse for evangeliets skyld. Han mistet med kort mellomrum 3 av sine sønner der hjalp ham i misjonsarbeidet. Da han ikke lengere formådde å reise, arbeidet han dog ikke ivrig for sine kjære indianere.

Omkring 87 år gammel blev han kalt hjem til Gud, og noen av han siste ord lod således: «Den Herre som jeg har tjent, forlater mig ikke. O, kom i din herlighet! Jeg har lenge ventet på dig. Velkommen, min Herre og Frelser! Velkommen!»

John Elliot er med rette blitt kalt «Indianernes apostel», og sikker har han med fryd i himlen mott mange av de indianere som ved hans ord blev vunnet for Frelseren.

«Kr.klokken.»

En sladderhank.

I et dansk kirkeblad finner vi nedenstående:

Vi var alene i kupeen, en tykk herre og jeg. Vi satte oss makelig til hvile hver i vår krok og gledet oss til å lese i avisen.

Men det blev der ikke noe av — foreløbig. For da vi hadde kjørt litt, blev døren revet op, og en kone kom inn. Først laget hun et veldig opstyr for å få sine saker anbragt, idet hun snakket i ett vekk:

«Jeg kommer nok til å flytte de sakene der — en liten kuffert der og en kurv her, slik og de andre sakene — hvad behager, støtte jeg Deres ben? Det går nok over, som han sier Per Fransen. Ja, De kjenner vel Per Fransen?» blev hun ustanselig ved idet hun drattet om i hjørnet overfor mig.

«Nå ikke, De er kanskje ikke her fra stedet?»

Hun skjelte bort til den andre herre og hadde åpenbart lyst til et angrep, men han vebnet sig med den største ro bak en avis. Jeg gjorde tillopp til det samme — akk, forjevnes.

«Nå, De vil lese. Ja, jeg skal såmen ikke forstyrre herren, for det sier jeg alltid at folk skal ha ro når de vil ha ro. Nå, der er «Kristelig Dagblad». Hm! Ja, de er ellers noen rare folk disse kristelige eller misjonsfolk.»

«Hvem for eksempel?»

«Hvem? Ja, jeg sier ikke noe, men jeg sier bare at det er rare

folk. De snakker så fromt, og så er de bare noen store kjeltringer.»

«Ja, dem finnes der desværre også noen av.»

«Finnes? Ja, det kan De stole på. A. De kan tro jeg kjenner nu dem, jeg har erfart det. Som nu dem misjonæren som bor ved siden av oss. Han reiser og preiker og samler inn — i hundrevis, og hvor blir pengene av?»

«De mener da ikke at han.»

«Mener, jeg mener ingenting. Jeg skal nok holde min munn, men jeg vet nu mere enn man skal si. Nei, det er noen kjeltringer, er de; men ikke mine ord igjen?»

«Hvor er De fra?»

Konen vendte sig forskrekket. Det var den tykke mann i kroken som plutselig grep offensiven.

«Jeg er fra —»

«Og hvad er Deres navn?» spurte jeg.

«Mitt navn — De vil vel ikke — har jeg sagt noe som —»

«Ja, De har kalt en mann for en kjeltring, en mann som er Guds tjener, og som jeg kjenner og akter. Og hvis det er sant, så skal han få sin avskjed, det skal

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom. Ordspr. 11, 24.

Kina.
F. O. SHRODER:
A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.
STR. DØRUM og KARLSEN:
Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.

HELGÅ LUNDEBY:
Jul. O. Lind, Moss.
RUTH PEDERSEN og **ESTER HERUDSTIG**
O. Ekorannes, Jarvelen 11, Lilleaker.

JENS FJELD:
K. Aarmo, Ski st.
OLGA SCHULT:
Gerda Sigveland, Rosenborgsgt. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA:
Torolf Andersen, Sorligt. 15, Oslo.

SIGNE PEDERSEN og **INGA JOHNSEN:**
Th. Wessel, Nordstrand at.

M. PAULSEN og **IDA LORENTSEN:**
Misjons-Rosten, Sarpsborg.

TORKILD RASMUSSEN:
Jul. O. Lind, Moss.

BERNHARD NILSEN:
Nilasne Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.

GUNHILD JOHNSEN:
Leonore Johnsen, Brårvik pr. Stauba.

ASTA THUEN:
Edith Olsen, Solheimsgt. 1 a, Bergen.

Argentina.
BERGER N. JOHNSEN:
H. H. Senstebe, Otterholdt, Ba, Telemark.

Afrika.
INGRID LØKKEN:
Skredderm. Olaf Andersen, Schestedsgt. 3 a, Oslo.

HILMA HERMANNSEN:
Ole Krogstad, Soli, Rørlingen.

MARGIT HARALDSEN:
Henrik Johansen, Lovenskioldsvai, Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSSEN:
Constance Nestdal, Solheimsgt. 40, Bergen.

MARTHA KVALVAGNES:
Anna Næsdaal, Sydnesmug 6, Bergen.

Jeg sørge for, men hvis det er logn og bakvaskelse, så skal De i hullet.»

«Ja, men — — — å jeg arme skrog! De vil da vel ikke —»

«Sannheten vil jeg vite. Er han en kjeltring? Vet De noe?»

«Vet noe, — om jeg vet noe?»

Nei, ikke mere end det barn som ikke er født. Jeg skal si herren, jeg var jo bare så lynende gal på ham fordi han fikk min mamma omvendt, men ellers er han såmen den deiligste mann som kan gå på Guds grønne jord, det er visst og sant. Så håper jeg da at De ikke vil gjøre mig ullykkelig.»

«Nei, men på en betingelse.»

«Er det noe jeg kan, så.»

«Det er en hestokkur.»

«Å!»

«De skal tie stille, bom stille herfra og til Slagelse, så skal der ikke skje Dem noe.»

«Tie stille! Det skal være det letteste for mig. Jeg skal nemlig si Dem, der er ikke noe i verden som — nei, nei, skriv bare ikke noe, nu tier jeg, herre, jeg tier ganske stille, — bom stille. Hm!»

Så hadde vi fred like til Slagelse.

Den Norske Kongemisjon.
ALB. M. CHRISTIANSEN:
Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.
JENS GLITTENBERG:
R. Løkingholm, Møsterhamn, India.
ANNA JENSEN:
Amalie Carlsen, V. Forsgrund.
DAGMAR JACOBSEN:
Sverre Severinsen, Smittestromsveien 19, Drammen.
FRANCK DESMOND:
Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.
BORGHILD NORDLI:
Dankert Jørgensen, Gunnar Bergs vei 36, Narvik.
HANS SVENDBERG:
Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.
ALFHILD HOLMEN:
Skredderm. Olaf Andersen, Schestedsgt. 3 a, Oslo.
HILDA WERGEDAL:
Jens Jarnes, Passebøk p. o. Sandvæver.
RAKEL EDVARDSEN:
Hans Hansen, Brydelokken, Kongsberg.
B. og GUNHILD FINSTRØM:
Fru Gudrun Bernsten, Kvitesæl, Telemark.
Finnmark.
OSKAR GAMST, Breivikbotn.
HENRIK EILERTSEN, «Betel», Stortanens, Balsfjord.
DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.
KRISTIAN SKIPPERUD, Kistrand, Porsangerfjord.
DORTHEA KLEM:
Torha Finnerud, Danvik, Drammen.
Hjemmeverende misjonærer.
TOMINE EVENSTAD:
Vigeland, Sor Audnedal pr. Mandal.
DAGMAR ENGSTRØM:
O. Ekorannes, Jarvelen 11, Lilleaker.
PEDER EVENSTAD:
Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.
KROSTOFA BRUNDTLAND:
Baneveien 35 b, Bergen.
«Glommen» trykkeri, Sarpsborg

NUMMER 12

Ap

Ja så var kufferten, som uendelig mange reise ut. Vå opppe og ute i Og i den tid vi så avsted, toget til avgangsted gjennom skaper. Togs større byer. le flod. Da det er alltid melse når ma, en vil d Kl. 9 var vi broder som her kom på oss. Så over og lovet på noen møter gen gikk to me. Det var misjon, Pre misjon hundre lev sjon, der er ler, hospita virksomhet prinipalen morgen ri var bonnet 15 mote p rer og syk betjening, len, så vi som jo er det under og kines Vi talte være flo vidnesby det veld flokker pany». kende ri pe dem flokker på tur gulvet nen. D var ve kjent ord. D ker og ket d mest og fr sikter dre t blev var i stod igjen på det med ding let der for rer de lov vi en sk